

Sygn. akt VII U 1420/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu Z. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 maja 2016 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. w dniu 4 sierpnia 2016 r. wydał decyzję, znak: (...) mocą, której odmówił ubezpieczonemu Z. B. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/ w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: (...) k. 56 a.r.).

Z. B. w dniu 9 września 2016 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odwołanie od powyższej decyzji, domagając się przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, gdyż posiada wiele współistniejących ze sobą chorób: cukrzycę, dyskopatię lędźwiową, drętwienie kończyn dolnych oraz rąk. Polineuropatię czuciowo-ruchową kończyn dolnych, zespół cieśni nadgarstka, chorobę wieńcową, nadciśnienie, przewlekłe zapalenia trzustki, uszkodzenie łąkotki kolana prawego (odwołanie z dnia 09 września 2016 r. k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.,

w odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 września 2016 r., wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania wyjaśniającego skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 22 lipca 2016 r., uznała badanego do zdolnego do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: (...), organ rentowy odmówił

wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowieź na odwołanie z dnia 15 września 2016 r., k. 4 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. B., urodzony w dniu (...), na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak:(...) wydanej w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 lipca 2016 r. nie otrzymał prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: (...) k. 56 a.r.).

W podsumowaniu i uzasadnieniu ustaleń orzeczniczych wskazano, że aktualne schorzeń nie narusza sprawności organizmu w stopniu dającym podstawę do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Pomimo tego, że zgodnie z przeprowadzonym wywiadem, ubezpieczony posiada (bądź przebył) szereg schorzeń, takich jak:

- cukrzyca t3 leczona insuliną – przebyte 10.2007 ostre martwicze zapalenie trzustki;
- nadciśnienie tętnicze;
- choroba wieńcowa – stan po (...) 06.03.2014;
- częściowa, urazowa amputacja płaca III ręki prawej.

Ubezpieczony wskazywał dodatkowo na ból i niestabilność kolana prawego, ból prawej stopy, utrudnione poruszanie się (chód o kuli), parestezje kończyn, zaburzenia czucia kończyn dolnych, bóle i zawroty głowy oraz bóle w klatce piersiowej (k. 24, a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego Z. B. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2-3 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 26 września 2016 r. dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu: chorób wewnętrznych, neurologii, diabetologa, ortopedii, celem ustalenia:

- czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności;
- czy ewentualna niezdolność jest trwała czy okresowa;
- nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego, a jeżeli tak to na czym polegała.

Wykonanie opinii zlecono Sądowi Okręgowemu w Łomży w drodze pomocy sądowej (postanowienie k. 7 a.s.).

W opinii łącznej doręczonej do tut. Sądu w dniu 18 stycznia 2017 r. przygotowanej przez biegłych lekarzy sądowych z zakresu: chorób wewnętrznych (dr n. med. E. P.), neurologii (dr n. med. R. Z.) oraz ortopedii i chirurgii (dr n. med. G. K.), stwierdzono u odwołującego częściową niezdolność do pracy zarobkowej. Biegli zwrócili uwagę, że odwołujący od kilku lat leczony jest z powodu cukrzycy stosując insulinę podawaną cztery razy dziennie w wysokich dawkach i lekami doustnymi. Dodatkowo posiada on powikłania w postaci polineuropatii cukrzycowej potwierdzonej badaniem (...), powodujące znaczne dolegliwości bólowe obu nóg, nakładające się dolegliwości związane ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa. W opinii wspomniano o historii medycznej odwołującego, wskazując na przebytą operację stawu kolanowego prawego i towarzyszącą następnie rehabilitację. Obecnie odwołujący nadal odczuwa dolegliwości bólowe tego stawu i ma częściowe ograniczenie ruchomości oraz swobody poruszania (protokół oględzin lekarskich, nr akt III Uo 302/16. VII 1420/16. k. 51-53 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł organ rentowy. Pismem procesowym z dnia 17 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. przesłał do tut. Sądu opinię lekarską Członka Komisji Lekarskiej przy (...) ZUS w W. z dnia 15 lutego 2017 r. Jednocześnie organ rentowy wniósł o powołanie innych biegłych lekarzy sądowych: neurologa oraz diabetologa. W opinii organu rentowego obecne powikłania cukrzycy nie są tak nasilone by powodować u ubezpieczonego niezdolność do pracy. W opinii m.in. wyrażono jednocześnie pogląd, że osobą prowadząca działalność gospodarczą powinna tak sobie zorganizować prace by nie kolidowała ona z jej możliwościami psychofizycznymi (k. 76-77 a.s.).

W odpowiedzi na pismo organu rentowego odwołujący złożył 14 marca 2017 r. wniosek o oddalenie wniosku organu rentowego o powołanie kolejnych biegłych lekarzy sądowych. Ponadto, odwołujący wyjaśnił, że prowadzenie działalności gospodarczej zakończył 1 grudnia 2001 roku, a ostatnią pracę świadczył w wymiarze ¼ etatu (od 7 lutego 2017 r. pozostaje osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku).

W sprawie przeprowadzono jedną rozprawę sądową w dniu 23 marca 2017, podczas której to Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego. Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii łącznej przygotowanej przez biegłych lekarzy sądowych z zakresu: chorób wewnętrznych (dr n. med. E. P.), neurologii (dr n. med. R. Z.) oraz ortopedii i chirurgii (dr n. med. G. K.) (k. 51-53 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego opinia wydana przez ww. biegłych jest wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego przez lekarzy, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinia biegłych jest wyczerpująca, została także sporządzona w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawia wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia Z. B..

W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd oparł się jednak przede wszystkim na opinii biegłych z zakresu: chorób wewnętrznych (dr n. med. E. P.), neurologii (dr n. med. R. Z.) oraz ortopedii i chirurgii (dr n. med. G. K.), albowiem są to biegli o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującego głównych jednostek chorobowych. Wynika z nich, że stan zdrowia odwołującego czyni go częściowo niezdolnym do pracy z powodu występującej u niego cukrzycy. W przekonaniu Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku organu rentowego, opinia sporządzona przez ww. biegłych sądowych była na tyle kateryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśniła zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Nie jest przy tym zasadne twierdzenie organu rentowego odnośnie tego, że biegli błędnie uznali, że obecne schorzenia są na tyle poważne by powodowały u ubezpieczonego niezdolność do pracy (tym bardziej, że organ swój wywód przedstawił bez żadnego, stosownego i wyczerpującego uzasadnienia).

We wnioskach końcowych opinii biegli powołani przez tut. Sąd wyraźnie stwierdzili u odwołującego częściową niezdolność do pracy zarobkowej. Odwołujący od kilku lat leczony jest z powodu cukrzycy stosując insulinę podawaną cztery razy dziennie w wysokich dawkach i lekami doustnymi. Posiada powikłania w postaci polineuropatii cukrzycowej potwierdzonej badaniem (...), powodujące znaczne dolegliwości bólowe obu nóg, nakładające się dolegliwości związane ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa. W opinii wspomniano o historii medycznej odwołującego, wskazując na przebytą operację stawu kolanowego prawego i towarzyszącą następnie rehabilitację. Obecnie odwołujący nadal odczuwa dolegliwości bólowe tego stawu i ma częściowe ograniczenie ruchomości oraz swobody poruszania.

Należy dodać i podkreślić, że wobec medycznej natury okoliczności sporu, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych. Stąd tut. Sąd znalazł oparcie w dowodach z opinii biegłych sądowych. Orzekanie bez zasięgnięcia fachowej, medycznej oceny profesjonalistów w danej dziedzinie mogłoby być postrzegane w tym przypadku, jako nieodpowiedzialne. Słusznie, więc w toku postępowania zostali

powołani trzej biegli różnych specjalności (chorób wewnętrznych, neurologii oraz ortopedii i chirurgii), którzy w przygotowanej, wyczerpującej opinii określili stan zdrowia odwołującego. Sąd Okręgowy przyjął powyższe ustalenia biegłych za podstawę określenia stanu zdrowia ubezpieczonego i jej zdolności do pracy. Sąd uznał powyższą opinię za logiczną i spójną, a także za sporządzoną fachowo i wyczerpująco w stosunku do materiału dowodowego, jakimi dysponowali biegli. Sąd ocenił ww. opinię biegłych na równi z innymi środkami dowodowymi, a w szczególności ze znajdującą się w aktach sprawy i aktach organu rentowego dokumentacją medyczną. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Wobec powyższego Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy organu rentowego, ponieważ brak było podstaw do uzupełnienia materiału dowodowego poprzez składanie opinii kolejnych biegłych tych samych specjalności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego Z. B. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił łączną opinię wydaną przez biegłych z zakresu chorób wewnętrznych,

neurologii oraz ortopedii i chirurgii i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały głównym schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi, przedłożonymi im, dokumentami leczenia przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Z tych też względów Sąd nie uwzględnił wniosku organu rentowego o powołanie kolejnego biegłego kolejnej specjalności, uznając że sprawa została już dostatecznie wyjaśniona, a złożony wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania sądowego.

Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze, że opiniujący w sprawie biegli sądowi zgodnie uznali, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych, neurologii oraz ortopedii i chirurgii wynika, że występujące u Z. B. schorzenia i powikłania są na takim etapie zaawansowania, że prowadzą do naruszenia sprawności jej organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie okresowej częściowej niezdolności do pracy. Z tych też względów wnioskodawca nie ma możliwości wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji. Tym samym, biorąc pod uwagę rodzaj występujących u odwołującego dolegliwości, wskazać należy, że jest on osobą częściowo niezdolną do pracy, przy czym ze względu na możliwość ustąpienia kluczowych schorzeń i dolegliwości w wyniku zastosowania leczenia, wskazana niezdolność do pracy ma charakter częściowy.

Odnośnie ustalenia terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, to wskazać należy, że w tym zakresie zastosowanie znajdzie art. 129 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie bowiem do treści powołanej regulacji, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) w W. z dnia 4 sierpnia 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu Z. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 maja 2016 r. do dnia 31 grudnia 2017 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)